

Concerts d'estiu

Concerts d'estiu

THOMAS SPIEKER

L'oferta musical de la Costa Brava, durant els mesos d'estiu, s'assembla més a la de Nova York, Londres, Las Vegas o qualsevol altra gran capital que a una Costa Brava que sempre ha volgut amagar-se del glamur d'altres destinacions turístiques, com ara la Costa Blava, la Costa Esmeralda, Hawaïï o Eivissa. Almenys així ho semblava indicar la visita de Barbra Streisand a la casa Dalí de Portlligat de fa un parell de mesos i de la qual no es va assabentar ningú. Però sembla que d'uns anys cap aquí, emprenedors, programadors i artistes han descobert les nostres contrades per «regalar-nos» el goig de les actuacions dels més grans i -de passada- guanyar-se els quatre calerons que els paguen per a

cada gala. Al marge d'un munt de festivals que al llarg dels anys han acreditat un prestigi inqüestionable, cada any sorgeixen noves iniciatives, que converteixen les aparicions de gent més o menys famosa en part essencial de les seves propostes.

És obvi i natural que, davant l'allau d'oferta, es comenci a «colar» gent que potser millor s'haurien quedat entre el públic i també s'entén que mai no plou a gust de tothom. Així, el company Albert Soler ha hagut d'afegir aquest any David Bustamante a la seva particular llista d'animals amb afany de protagonisme prescindibles, que li produeixen reaccions visceralment i que fins ara encapçalaven els gossos urbans i Sergio Dalma. Jo, que comparteixo amb ell la dèria contra alguns polítics, sempre he pensat que moltes de les seves manies són «de postín», fins que vaig estar a punt de comprendre'l l'altre dia.

El primer concert de barraques de la Festa Major de Roses d'enguany, el protagonitzà en Manel Fuentes, un entranyable presentador televisiu i locutor de ràdio, amb una reconeguda dèria per Bruce Springsteen. Personalment, només he parlat amb ell (en Manel!) un parell de vegades, perquè durant un temps érem veïns de taquilla d'un gimnàs a Barcelona. Ho explico perquè vull deixar ben clar que en Manel sempre m'havia semblat un comunicador excel·lent i un «tio» collonut. Fins i tot l'havia sentit entonar alguna vegada el Born in the USA o algun dels altres hits incontestables del Boss, sense que em produís cap reacció especial. Però a Roses, tot semblava quedar-li gran, des de l'escenari, passant pel públic i acabant per una orquestra de músics de primera fila i que segur que planyen Fuentes pels seus galls i desentonacions. Fins i tot jo he arribat a la conclusió que algú que se l'estimi li hauria de dir que està bé que canti algun play-back en festes amb amics, però que no li fa cap favor ni al Boss, ni als concerts d'estiu, ni a si mateix, envaint una professió a la qual no pertany.